

Az erdő fohásza

Vándor, ki elhaladsz mellettem,
Ne emelj rám kezet!

Én vagyok tűzhelyek melege
hideg téli éjszakákon,
Én vagyok tornácod barátságos fedele,
melynek árnyékába menekülsz a tűző nap elől,
és gyümölcsöm oltja szomjadat.

Én vagyok a gerenda, mely házad tartja
És én vagyok az asztalod lapja,
az ágy, melyben fekszel,
a deszka, amelyből csónakod építed.

Én vagyok a házad ajtaja,
bölcsőd fája, koporsód fedele.
Vándor, ki elmész mellettem
hallgasd a kérésem:

NE BÁNTS!

